

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 22. ožujka 2017. [\[Multimedia\]](#)

„Nada utemeljena na Riječi" (usp. Rim 15, 1-2.4-5)

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Unatrag već nekoliko tjedana apostol nam Pavao pomaže bolje razumjeti u čemu se sastoji kršćanska nada. Rekli smo da nije posrijedi optimizam, nego nešto drugo. A apostol nam pomaže to shvatiti. Danas to čini povezujući nadu s dva stava, tako važna za naš život i naše iskustvo vjere: to su „postojanost" i „utjeha" (rr. 4 i 5). U odlomku iz Poslanice Rimljanima koji smo upravo čuli spominju se dvaput: prvo u odnosu na Sveto pismo, u zatim i u odnosu na samoga Boga. Koje je njihovo dublje i pravo značenje? Na koji način bacaju svjetlo na stvarnost nade? Ta dva stava: postojanost i utjeha.

Postojanost bismo mogli definirati i kao strpljenje: to je sposobnost podnositi, nositi na svojim plećima, ostati vjeran, pa i onda kad se breme čini previše teškim, neizdrživim i kad se nađemo u iskušenju da na sve gledamo negativno i napustimo sve i svakoga. Utjeha je, s druge strane, milost koja se sastoji u tome da znamo otkriti i pokazati u svakoj situaciji – pa i u onima koje su najviše obilježene razočaranjem i patnjom – Božju prisutnost i samilosno djelovanje. Sveti nas Pavao pak podsjeća da nam postojanost i utjeha na poseban način dolaze iz Svetoga pisma (r. 4), to jest iz Biblije. Naime, Božja nas riječ, u prvom redu, potiče upraviti svoj pogled prema Isusu, bolje ga upoznati i njemu se suobličiti, biti sve više njemu slični. Nadalje, Božja riječ nam otkriva da je Gospodin uistinu „Bog postojanosti i utjehe" (r. 5), koji uvijek ostaje vjeran svojoj ljubavi prema nama, to jest on je postojan u ljubavi prema nama, ne umara se ljubiti nas! Postojan je: uvijek nas ljubi! On se također brine za nas, prekrivajući naše rane milovanjem svoje dobrote i milosrđa, to jest tješi nas. Ne umara se ni tješiti nas.

U vezi s tim može se razumjeti također Apostolova izjava kojom započinje taj odlomak: „Mi jaki treba da nosimo slabosti slabih, a ne da sebi ugađamo" (r. 1). Ovaj izraz „mi jaki" mogla bi nam se učiniti ponešto preuzetnom, ali u logici Evanđelja znamo da nije tako, štoviše, upravo suprotno, jer naša snaga ne dolazi od nas, nego od Gospodina. Tko u vlastitom životu kuša Božju ljubav i

njegovu utjehu, može, štoviše, dužan je, biti blizu najslabijoj braći i preuzeti na sebe teret njihove slabosti. Ako budemo blizu Gospodinu, imat ćemo snage biti blizu najslabijima, najpotrebnijima i tješiti ih i bodriti. To je značenje toga teksta. Mi to možemo činiti bez ugađanja sebi, osjećajući se jednostavno „kanalom“ kojim se prenose Gospodinovi darovi; i tako se na konkretan način postaje „sijač“ nade. To je ono što Gospodin od nas traži, s onom snagom i sposobnošću tješnja, biti sijačima nade. A danas je itekako potrebno širiti nadu, ali to nije lako...

Plod ovog načina života nije neka zajednica u kojoj neki pripadaju „klasi A“, to jest jakima, a ostali „klasi B“, odnosno slabima. Umjesto toga, plod toga je, kako Pavao kaže, „da međusobno budete složni po Kristu Isusu“ (r. 5). Božja riječ jača nadu koja se na konkretan način pretvara u zajedništvo, dijeljenje, uzajamno služenje. Jer i onaj koji je „jak“ prije ili kasnije se nađe u situaciji u kojoj doživi vlastitu slabost i da treba utjehu drugih; i obratno, u slabosti se uvijek može pružiti osmijeh ili pomoć bratu u nevolji. I takva zajednica „jednodušno, iz jednoga grla, slavi Boga“ (usp. r. 6). Ali sve je ovo moguće ako se u središte stavi Krista i njegovu Riječ, jer on je „jaki“, on je onaj koji nam daje snagu, koji nam daje strpljivost, koji nam daje nadu, koji nam daje utjehu. On je taj „jaki brat“ koji se brine za svakog od nas: svi naime imamo potrebu da nas Dobri Pastir stavi na svoja ramena i da oćutimo na sebi njegov nježni i brižni pogled.

Dragi prijatelji, nikad nećemo dovoljno zahvaliti Bogu za dar njegove Riječi, koja se uprisutnjuje u Svetom pismu. Ondje se Otac Gospodina našega Isusa Krista objavljuje kao „Bog postojanosti i utjehe“. Ondje postajemo svjesni toga kako se naša nada ne temelji na našim sposobnostima i snagama, nego na Božjoj pomoći i na vjernosti njegove ljubavi, na snazi i utjesi Božjoj. Hvala!

[U sklopu pozdrava vjernicima na talijanskom jeziku]

Pozdravljam sudionike susreta ravnateljâ zaklade Migrantes i potičem ih da se nastave zalagati za prihvaćanje i primanje izbjeglica i prognanika, pospješujući njihovu integraciju i vodeći računa o pravima i obavezama kako onih koji ih primaju tako i samih izbjeglica i prognanika. Ne zaboravimo da je taj današnji problem izbjeglica i migranata najveća tragedija koja je snašla čovječanstvo nakon Drugoga svjetskog rata.